

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: NR-23Sa/74/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4022200389
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Kurucová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:4022200389.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Viktóriou Kurucovou, v právnej veci žalobkyne: A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C.. D. XXXX/XX, B., právne zastúpenej advokátskou kanceláriou MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Žižkova 22B, Bratislava, IČO: 36 718 432, štatutárny zástupca JUDr. Viliam Karas, PhD., advokát a konateľ, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava o správnej žalobe v sociálnych veciach o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovanej č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX a č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu zamietla.
- II. Správny súd v Bratislave žalovanej nárok na náhradu trov konania pred správnym súdom a nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania a zhrnutie napadnutých rozhodnutí
1. Prvostupňovým rozhodnutím č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX Sociálna poisťovňa – pobočka Levice (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“) podľa ustanovenia § 178 ods. 1 písm. a) prvý bod zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom ku dňu rozhodovania žalovanej (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“ alebo „zákon o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase“) rozhodla vo veci nezániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia k 30.09.2009 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie I“). Proti prvostupňovému rozhodnutiu I žalobkyňa podala odvolanie, v ktorom namietala, že samotná licencia L1A neoprávňuje na vykonávanie lekárskej praxe ako samostatnej zárobkovej činnosti, ale iba v spojení s povolením na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia vydaným samosprávnym krajom. Poukázala na to, že 30.09.2009 odovzdala žalovanej registračný list fyzickej osoby, ktorým deklarovala zrušenie samostatnej zárobkovej činnosti k 30.09.2009 a od 01.10.2009 vykonávala lekársku prax iba ako zamestnanec Imunoalergológie LBM, s.r.o. Okrem toho od 01.10.2009 nemala žiadne príjmy ako samostatne zárobkovo činná osoba. Sociálna poisťovňa – ústredie (ďalej len „žalovaná“) rozhodnutím č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX odvolanie v celom rozsahu zamietla a potvrdila napadnuté prvostupňové rozhodnutie I (ďalej len „napadnuté rozhodnutie I“). Napadnuté rozhodnutie I žalovaná odôvodnila tým, že podľa údajov z Finančného riaditeľstva SR príjem žalobkyne z podnikania vykonávaného na základe iného ako živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov bol za rok 2008 vo výške 1 966 267,00 Sk t. j. vyšší ako zákonom stanovená suma pre rok 2008. Podľa názoru žalovanej, ak má samostatne zárobkovo činná osoba – lekár platnú licenciu L1A (bez ohľadu na skutočnosť, či ju aktívne využíva) a v rozhodujúcom období má príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti vyšší, ako je zákonom stanovená hranica, takejto samostatne zárobkovo činnéj osobe – lekárovi povinné sociálne poistenie vzniká resp. trvá. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa aj po 30.09.2009, kedy podala Registračný list fyzickej osoby – odhlášku z dátumom zániku poistenia 30.09.2009, spĺňala podmienky

pre vznik a trvanie povinného sociálneho poistenia. Keďže odhláška z povinného sociálneho poistenia bola podaná nesprávne, prvostupňový orgán správne konal a rozhodol vo veci nezániku povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia.

2. Prvostupňovým rozhodnutím č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX Sociálna poisťovňa – pobočka Levice (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“) podľa ustanovenia § 178 ods. 1 písm. a) prvý bod zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase rozhodla vo veci zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia k 30.06.2011 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie I“). Na základe odvolania žalobkyne, ktoré bolo totožné s odvolaním proti prvostupňovému rozhodnutiu I, žalovaná rozhodnutím č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX odvolanie v celom rozsahu zamietla a potvrdila napadnuté prvostupňové rozhodnutie II (ďalej len „napadnuté rozhodnutie II“). Napadnuté rozhodnutie II žalovaná odôvodnila tým, že podľa údajov z Finančného riaditeľstva SR príjem žalobkyne z podnikania vykonávaného na základe iného ako živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov bol za rok 2010 vo výške 0,00 EUR t. j. nižší ako zákonom stanovená suma pre rok 2010 s poukázaním na ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b), § 15 ods. 1 písm. b), § 21 ods. 1 a § 138 ods. 5 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase.

II. Správna žaloba

3. Správnu žalobou zo dňa 19.12.2016, doručenou Krajskému súdu v Nitre dňa 22.12.2016, sa žalobkyňa domáhala, aby súd zrušil napadnuté rozhodnutia I a II, ako aj prvostupňové rozhodnutia I a II a vec vrátil správne orgánu prvého stupňa na nové konanie.

4. V správnej žalobe namietala, že napadnuté rozhodnutia I a II boli vydané 03.10.2016 po uplynutí viac ako 7 rokov odo dňa 30.09.2009, ku ktorému žalobkyňa deklarovala zánik postavenia samostatne zárobkovo činné osoby na účely povinného nemocenského a dôchodkového poistenia. Žalobkyňa uviedla, že pred vydaním prvostupňových rozhodnutí I a II jej nebolo umožnené oboznámiť sa s podkladmi, na základe ktorých bolo rozhodnuté o tom, že povinné nemocenské poistenie a dôchodkové poistenie jej nezániklo k 30.09.2009. Uviedla, že do 30.09.2009 vykonávala lekárske povolanie v ambulancii na základe povolenia Nitrianskeho samosprávneho kraja, pričom podkladom pre vydanie povolenia boli licencie L1B a L1C, ktoré boli vydané lekárskou komorou pod rovnakým číslom a dátumom ako licencia L1A. Nestotožňuje sa s právnym názorom žalovanej, že v prípadoch, ak samostatne zárobkovo činná osoba – lekár má platnú licenciu L1A (bez ohľadu na jej aktívne užívanie), vzniká resp. trvá lekárovi povinné sociálne poistenie. Žalobkyňa je presvedčená, že k 30.09.2009 ukončila činnosť samostatne zárobkovo činné osoby – poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, čo žalovanej deklarovala podaním registračného listu – odhlášky z povinného sociálneho poistenia k 30.09.2009. Žalovaná podľa jej názoru nedostatočne odôvodnila, z akého dôvodu trvá sociálne poistenie pokiaľ licencia L1A nie je aktívne využívaná, či vydanie licencie L1A v listinnej podobe je jediným podkladom pre výkon samostatnej zdravotníckej praxe a či po získaní licencie L1A žalobkyňa realizovala túto formu poskytovanie zdravotnej starostlivosti a mala z nej príjmy.

III. Vyjadrenie žalovanej

5. Vo vyjadrení žalovanej k žalobe zo dňa 27.03.2017 žalovaná žiadala, aby súd žalobu voči obom napadnutým rozhodnutiam ako nedôvodnú zamietol.

6. K námietkam žalobkyne, uvedeným v správnej žalobe, uviedla, že § 5 zákona o sociálnom poistení vymedzuje podmienky, za ktorých sa fyzická osoba považuje za samostatne zárobkovo činnú osobu. Do 31.12.2010 bol rozhodujúcou skutočnosťou pre nadobudnutie právneho postavenia samostatne zárobkovo činné osoby na účely sociálneho poistenia výkon určenej činnosti alebo udelenie oprávnenia na výkon takejto určenej činnosti, iné podmienky zákon vo vtedy účinnom znení neupravoval. Za osobitný právny predpis sa v súvislosti s posudzovaním statusu samostatne zárobkovo činné osoby na účely sociálneho poistenia považuje aj zákon č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z. z.“), ktorý upravuje podmienky poskytovania zdravotnej starostlivosti fyzickými osobami a právnickými osobami. Osobitne žalovaná poukázala na ustanovenia § 3 ods. 4, § 12 ods. 2 a ods. 5 a § 68 zákona č. 578/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase v súvislosti s § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase, na základe ktorých bola žalobkyňa považovaná za samostatne zárobkovo činnú osobu, keďže žalobkyňa aj k dňu podania vyjadrenia žalovanej k správnej žalobe disponovala oprávnením, ktorým je licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolaní lekár č. B./XX zo dňa XX.XX.XXXX. Žalobkyňa bola považovaná podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení za samostatne zárobkovo činnú osobu, pretože bola držiteľkou dvoch oprávnení na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu, a to povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (zrušené dňom 30.09.2009) a licencie na výkon samostatnej zdravotníckej

praxe (licencia L1A). Žalovaná poukázala na to, že žalobkyňa mala zo strany Slovenskej lekárskej komory včas k dispozícii informáciu, že licencia L1A zakladá jej držiteľovi na účely sociálneho poistenia právne postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby bez ohľadu na to, či lekár na základe tejto licencie samostatnú zárobkovú činnosť aj skutočne vykonáva.

7. Žalovaná nesúhlasí ani s názorom žalobkyne, že podmienky pre získanie jednotlivých typov licencií sú rovnaké, a preto nie je potrebné medzi nimi rozlišovať s poukázaním na § 11 zákona č. 578/2004 Z. z. a informácie zverejnené na internetovej stránke Slovenskej lekárskej komory.

8. Okrem podmienok pre vznik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia podľa § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 zákona o sociálnom poistení žalovaná dala do pozornosti aj podmienku výšky príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 595/2003 Z. z.“) alebo výnosu súvisiaceho s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou, ktorá táto osoba dosiahla za predchádzajúci kalendárny rok s tým, že ak osoba nedosiahne príjem relevantný na vznik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia, poistenie nevzniká resp. zaniká. Vznik resp. zánik povinného sociálneho poistenia sa posudzuje vždy k 01. júlu kalendárneho roka, pričom sa vychádza z príjmu podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z., ktorý osoba dosiahla za predchádzajúci kalendárny rok. Podstatnou skutočnosťou je dosiahnutie príjmu zo samostatnej zárobkovej činnosti, nie je však rozhodujúce, na základe akého oprávnenia bol tento príjem dosiahnutý.

9. Žalovaná tiež poukázala na to, že zákon nevyklučuje ani súbeh poistení, a preto nadobudnutie právneho postavenia zamestnanca nemá za následok zánik povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby. Žalobkyňa žalovanej neposkytla pri podávaní odhlášky informáciu, že disponuje aj ďalším oprávnením na výkon samostatnej zárobkovej činnosti, a preto žalovaná odhlášku prijala. Skutočnosť, že žalobkyňa je držiteľkou licencie L1A zistila žalovaná až z údajov, ktoré jej poskytla Slovenská lekárska komora na základe dohody o sprístupnení údajov o licenciách na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolani lekárov. Keďže išlo o sporný prípad, rozhodla následne prvostupňovým rozhodnutím I o nezániku sociálneho poistenia v prípade žalobkyne k 30.09.2009 a poukázala na to, že zákon neurčuje lehotu, v ktorej má Sociálna poisťovňa rozhodnúť o vzniku, prerušení alebo zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch a nedávkové konania je možné začať aj z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne. Následne, keďže žalobkyňa nedosiahla v rozhodujúcom období zákonom stanovenú hranicu príjmu, prvostupňovým rozhodnutím II rozhodol správny orgán prvého stupňa o tom, že žalobkyňi ako samostatne zárobkovo činnnej osobe zaniklo sociálne poistenie dňa 30.06.2011.

10. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že nebola dostatočne oboznámená podkladmi pre rozhodnutie žalovanej, žalovaná poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Sžso/20/2010 zo dňa 24.02.2011 a ustanovenia § 172 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vylučujúce použitie všeobecného predpisu o správnom konaní vo veciach sociálneho poistenia. Podklady, ktorými žalovaná disponovala v čase vydania napadnutých rozhodnutí, pokladala za dostatočne preukazujúce skutkový stav veci.

IV. Ďalšie vyjadrenia účastníkov konania

11. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej (replike) zo dňa 22.09.2017 uviedla, že trvá na podanej žalobe. Opätovne poukázala na to, že v konaniach, ktoré predchádzali vydaniu napadnutých rozhodnutí, nemala možnosť vyjadriť sa a oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, prípadne navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Sžso/20/2010, na ktoré sa žalovaná odvolávala, nepovažuje žalobkyňa za relevantné v prejednávanej veci, keďže ide o iný skutkový stav. Vydanie rozhodnutia po siedmich rokoch bez upovedomenia účastníka konania o začatí takéhoto konania považuje žalobkyňa za arbitrárne a v rozpore so všeobecnými zásadami konania orgánov verejnej správy, ako aj s princípmi právneho štátu.

12. Žalovaná v replike opätovne poukázala na to, že k 30.09.2009 jej bolo zrušené oprávnenie na prevádzkovanie neštátnej ambulancie, a preto jej k tomuto dňu aj zaniklo povinné nemocenské a povinné sociálne poistenie. Žalovaná nezistovala skutočnosti, že žalobkyňa licenciu L1A nevyužívala na výkon samostatnej zárobkovej činnosti, pričom poukázala na § 68 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. a na skutočnosť, že nemala ani nemohla vykonávať a mať príjem z činnosti, ktorá sa na základe tejto licencie vykonáva. Odmietla tiež argumentáciu žalovanej, že sama spôsobila neoznámením skutočnosti, že je držiteľkou licencie L1A, že žalovaná prijala jej odhlášku z povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia k 30.09.2009, a len preto došlo k vydaniu rozhodnutia o nezániku sociálneho poistenia s takým časovým odstupom.

13. Pokiaľ žalovaná poukazovala na stanoviská Slovenskej lekárskej komory, žalobkyňa uviedla, že tieto nie sú prameňom práva a ani zákon č. 578/2004 Z. z. nadáva komore žiadne oprávnenia

predkladať žalovanej akékoľvek všeobecne záväzné stanoviská či vyjadrenia, ktoré by mohli tvoriť právny základ pre rozhodovanie žalovanej. Žalobkyňa vytyka žalovanej absenciu dôvodov, pre ktoré považuje licenciu L1A za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu, ktorý bez ďalšieho zakladá, a to aj bez aktívneho výkonu poskytovania zdravotnej starostlivosti na jej základe, status samostatne zárobkovo činnnej osoby. Podľa názoru žalobkyne až splnením ďalších osobitných zákonných podmienok, ktoré sú rôzne podľa druhu licencie, je možné hovoriť o vzniku oprávnenia držiteľa licencie poskytovať zdravotnú starostlivosť a výkon činnosti na základe licencie L1A je podmienený aj existenciou dohody medzi držiteľom licencie a iného poskytovateľa, ktorej obsahom je aj to, či ide o vzťah pracovnoprávny alebo obchodný. Skutočnosť, že všetky tri druhy licencií – L1A, L1B a L1C – osvedčujú preukázanie rovnakých podmienok pre vydanie licencie nasvedčuje tomu, že ich nemožno vnímať rozdielne ani pri posudzovaní otázky, či niektorá z nich má alebo nemá charakter „oprávnenia na výkon činnosti podľa osobitného predpisu“. Žalovaná podľa žalobkyne opomenula posúdiť vec z uvedených hľadísk a vec nesprávne právne posúdila. Keďže podľa § 78 zákona č. 578/2004 Z. z. žalovaná nie je uvedená ako inštitúcia, ktorej sa doručuje licencia vydaná komorou, žalobkyňa sa domnieva, že zákonodarca nemal v úmysle viazať na existenciu licencie trvanie samostatnej zárobkovej činnosti. Zo strany žalovanej bola žalobkyňa ukrátená na práve vlastníť a nerušene užívať svoj majetok a zároveň sa zasiahlo do jej práv tým, že je uvedená ako dlžník vo verejnom zozname vedenom žalovanou.

V. Priebeh doterajšieho súdneho konania

14. Krajský súd v Nitre rozsudkom, č. k. 23Sa/132/2016-76 zo dňa 25.09.2017 zrušil napadnuté rozhodnutia I a II, vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie a žalobkyňu nepriznal právo na náhradu trov konania. Správny súd dospel k záveru, že z obsahu správneho spisu nebolo jednoznačne preukázané, že by žalobkyňa po 30.09.2009 naplnila status samostatne zárobkovo činnnej osoby, pretože bola držiteľkou iba licencie vydané podľa § 68 zákona č. 578/2004 Z. z. Podľa názoru súdu žalovaná nezodpovedala v konaní základnú otázku, a to, či žalobkyňa po 30.09.2009 vykonávala činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby, a preto námietky žalobkyne v tomto smere pokladal za dôvodné a zrušil napadnuté rozhodnutia I a II podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. c) SSP.

15. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas kasačnú sťažnosť zo dňa 18.12.2017, ktorou žiadala, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Najvyšší správny súd SR rozsudkom, č. k. 9Sžsk/55/2018-130 zo dňa 24.08.2022 rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 23Sa/132/2016-76 zo dňa 25.09.2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ďalej aj ako „rozhodnutie kasačného súdu“). V odôvodnení poukázal najmä na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24.11.2020, v ktorom sa Veľký senát Najvyššieho súdu SR zaoberal otázkou postavenia (statusu) lekára ako samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení z dôvodu, že bol držiteľom licencie L1A, ako aj na uznesenie Ústavného súdu SR, č. k. IV. ÚS 610/2021-22 zo dňa 30.11.2021, ktorým ústavný súd odmietol sťažnosť proti rozsudku najvyššieho súdu, sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24.11.2020 a na ich záväznosť pre súdy. Najvyšší správny súd SR v rozsudku č. k. 9Sžsk/55/2018-130 zo dňa 24.08.2022 dospel k záveru, že žalovaná v oboch stupňoch rozhodla v súlade so zákonom č. 461/2003 Z. z. keď ustálila, že žalobkyňu ako samostatne zárobkovo činnnej osobe nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 30.09.2009, ale zaniklo až dňa 30.06.2011, keďže v intenciách vyššie uvedeného názoru Veľkého senátu najvyššieho súdu v spojení s rozhodnutím ústavného súdu žalobkyňa ako držiteľka licencie L1A mala postavenie (status) samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení. Kasačný súd zaviazal správny súd v ďalšom konaní opätovne sa vecou zaoberať, ustáliť zásadné otázky nastolené v konaní, vzťahujúce sa na prejednanú vec, v ich intenciách posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovanej v spojení s rozhodnutím a postupom prvostupňového správneho orgánu, a to v súlade s právnym názorom kasačného súdu vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí, vo veci opätovne rozhodnúť a rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodniť.

VI. Konanie na správnom súde

16. Podľa ustanovenia § 493e zák. č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) „Konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.“

17. Podľa ustanovenia § 199 ods. a písm. a) SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.“

18. Podľa ustanovenia § 199 ods. 3 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.“

19. Podľa § 469 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, správny súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu.“

20. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“ alebo „súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 SSP) po preskúmaní administratívneho spisu, napadnutého rozhodnutia a postupu žalovanej dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a je potrebné ju podľa § 190 SSP v spojení s § 199 ods. 3 SSP zamietnuť. Správny súd rozhodol vo veci na pojednávaní a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19.11.2024 (§ 137 ods. 3 SSP).

VII. Aplikovaná právna úprava

21. Podľa ustanovenia § 5 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase „Samostatne zárobkovo činná osoba podľa tohto zákona je fyzická osoba, ktorá

a) vykonáva poľnohospodársku výrobu vrátane hospodárenia v lesoch a na vodných plochách a je zapísaná do evidencie podľa osobitného predpisu,

b) má oprávnenie prevádzkovať živnosť,

c) má oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu okrem činnosti fyzickej osoby v pracovnom pomere, na ktorej výkon je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu,

d) je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti alebo komplementárom komanditnej spoločnosti,

e) vykonáva športovú činnosť zárobkovo, ale nie v pracovnom pomere,

f) vykonáva činnosť obchodného zástupcu.“

22. Podľa ustanovenia § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase „Povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe vzniká od 1. júla kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu 34) alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou bol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 9, a zaniká 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu 34) alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou nebol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 9, ak tento zákon neustanovuje inak.“

23. Podľa ustanovenia § 21 ods. 4 písm. b) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase „Povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie zaniká vždy samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. b) a c) dňom zániku týchto oprávnení, a samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. c) odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak od tohto dňa podľa svojho vyhlásenia nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c).“

24. Podľa ustanovenia § 227 ods. 2 písm. a) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase „Poistenec a poberateľ dávky sú povinní preukázať skutočnosti rozhodujúce na vznik, trvanie, prerušenie a na zánik sociálneho poistenia.“

25. Podľa ustanovenia § 228 ods. 3 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase „Samostatne zárobkovo činná osoba je povinná prihlásiť sa na nemocenské poistenie a dôchodkové poistenie najneskôr do ôsmich dní od vzniku týchto poistení a odhlásiť sa z týchto poistení do ôsmich dní od ich zániku.“

26. Podľa ustanovenia § 228 ods. 7 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase „Samostatne zárobkovo činná osoba je povinná plniť povinnosti podľa odsekov 3 a 6 na tlačive alebo inou formou, ktorej obsah a spôsob zasielania určí Sociálna poisťovňa.“

27. Podľa ustanovenia § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase „Zdravotnícke povolanie sa vykonáva na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10).“

28. Podľa ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase „Samostatnú zdravotnícku prax môžu vykonávať zdravotnícki pracovníci v povolani lekárske, zubný lekár, sestra, pôrodná asistentka, fyzioterapeut, liečebný pedagóg, logopéd, psychológ, špeciálny pedagóg a masér. Na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sa vyžaduje licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe [§ 68 ods. 1 písm. a)].“

29. Podľa ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase „Samostatná zdravotnícka prax podľa odseku 1 je poskytované zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ na základe povolenia, ak v odseku 3 nie je ustanovené inak, alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení.“

30. Podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase „Licencie sa vydávajú na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10) zdravotníckym pracovníkom v povolani lekárs, zubný lekárs, sestrs, pôrodná asistentka, fyzioterapeut, liečebný pedagóg, logopéd, psychológ, špeciálny pedagóg a masér.“

VIII. Právne posúdenie veci správnym súdom

31. Správny súd uvádza, že s odkazom na zákon č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o správnych súdoch“) bol zriadený aj Správny súd v Bratislave. Podľa § 3 ods. 1 zákona o správnych súdoch správne súdy začnú svoju činnosť 1. júna 2023. V zmysle § 3 ods. 3 písm. b) zákona o správnych súdoch prešla právomoc z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave. Predmetná právna vec tak prešla na Správny súd v Bratislave a bola pridelená náhodným výberom do samosudcovského oddelenia 14Sa a následne v dôsledku personálnej zmeny obsadenia súdu sudcami bola dňa 21.05.2024 náhodným výberom pridelená do samosudcovského oddelenia 19Sa.

32. Správny súd v prvom rade posudzoval, či boli splnené podmienky konania a dospel k záveru, že žaloba bola podaná včas (§ 181 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 171 ods. 1 SSP) a je prípustná (najmä § 6 a 7 SSP).

33. Súd napadnuté rozhodnutia I a II preskúmal v medziach žalobných bodov, berúc do úvahy aj neviazanosť súdu žalobnými bodmi (§ 203 ods. 2 SSP), vrátane konania, ktoré predchádzalo ich vydaniu, pričom vychádzal zo skutkového a právneho stavu, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutí I a II (§ 119 a § 135 ods. 1 SSP) a prihliadal na viazanosť správneho súdu právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP). Pri zisťovaní skutkového stavu správny súd vychádzal zo žalovanou predloženého administratívneho spisu.

34. Žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní dňa 19.11.2024 v súhrnnom vyjadrení, obsahujúcom podstatu prednesu žalobkyne na pojednávaní, uviedla, že zotráva na svojom žalobnom návrhu v pôvodnom rozsahu. Podľa názoru žalobkyne z odôvodnenia rozhodnutia kasačného súdu vyplýva, že kasačný súd považoval za nesporné, že žalobkyňa síce disponovala licenciou L1A, ale na jej základ nevykonávala samostatnú zdravotnícku prax resp. ju nevykonávala vo forme podnikania. Žalobkyňa ďalej uviedla, že kasačný súd nereflektoval konkrétne skutkové okolnosti prejednávanej veci a iba nekriticky prevzal závery rozhodnutia Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24.11.2020 a uznesenie Ústavného súdu SR, č. k. IV. ÚS 610/2021-22 zo dňa 30.11.2021. Poukázala na to, že v priebehu súdneho konania sa z verejných zdrojov dozvedela o niektorých nových skutočnostiach, ktoré neboli uvedené v preskúmaných rozhodnutiach a majú vplyv na prejednanú vec. Žalobkyňa uviedla, že v prvostupňových rozhodnutiach nie sú uvedené také skutkové okolnosti, ktoré by viedli k záveru uvedenom vo výroku rozhodnutí. Prvostupňové správne orgány tiež neuviedli skutočnosti nasvedčujúce tomu, že bola naplnená legálna definícia samostatnej zdravotníckej praxe podľa § 10 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. Žalobkyňa namietala, že s ňou správny orgán prvého stupňa nekonal pred vydaním prvostupňových rozhodnutí I a II, nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia I pre nesprávne uvedení dátum prvostupňového rozhodnutia I a neuvedenie, na základe akých skutkových okolností dospela žalovaná k právnym záverom. V zistenom skutkovom stave podľa žalobkyne absentujú dôkazy, z ktorých by vyplývali závery žalovanej o okamihu vzniku či trvania samostatnej zárobkovej činnosti žalobkyne. Žalobkyňa tvrdí, že v čase podania odhlášky z povinného sociálneho poistenia neexistovali žiadne dôvody na spochybnenie odhlášky a tieto dôvody boli formulované až po takmer 7 rokoch v nadväznosti na zmenu právnej úpravy účinnú od 01.01.2015. Žalobkyňa ďalej zhrnula chronológiu výkonu jej zdravotníckej praxe od roku 2005 a uviedla, že od 01.10.2009 mala príjmy výlučne ako zamestnanec, a preto akékoľvek ďalšie odvody v prípade žalobkyne už nemôžu byť založené na preukázanom dosiahnutí ďalších príjmov od 01.10.2009 do 20.06.2011. V čase, keď jej bol priznaný starobný dôchodok (2014) žalovaná neevidovala žiadne nesplnené záväzky žalobkyne a vydaním rozhodnutia o priznaní starobného dôchodku zanikol akýkoľvek dôvod na konanie podľa § 178 ods. 1 písm. a) prvý bod zákona o sociálnom poistení ako o spornom prípade. Rozhodnutie kasačného súdu sa podľa názoru žalobkyne vôbec nezaoberalo procesným postupom žalovanej, poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Vs/1/2019 zo dňa 30.04.2019, pričom namietala aj porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Žalobkyňa sa nestotožňuje s názorom, že svoje procesné práva mohla uplatniť v odvolacom konaní vzhľadom na jednotnosť konania poukazujúc aj na odporúčania Rady Európy o ochrane jednotlivca v konaniach pred orgánmi verejnej správy a na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Vs/1/2019 zo dňa 30.04.2019. Porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej. Napadnuté rozhodnutia považuje žalobkyňa za nepreskúmateľné pre obsahovú nedostatočnosť ich odôvodnenia, ktoré nemôže byť nahradené vyjadrením žalovanej k správnej žalobe. Za nedostatočné

žalobkyňa považuje aj zistenie skutkového stavu veci v konaní pred žalovanou. Žalobkyňa ďalej tvrdí, že pre povinné poistenie má oprávnenie podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení význam len vtedy, ak je toto oprávnenie spojené s činnosťou. Ak je niekto držiteľom oprávnenia, ale nevyužíva ho činnosťou (je pasívny), potom o zárobkovej činnosti na účely povinného sociálneho poistenia v zmysle § 3 zákona o sociálnom poistení nemožno uvažovať, poukazujúc na vzájomnú súvislosť ustanovenia § 14 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení, § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení a § 10 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. Žalobkyňa poukázala na to, že po 30.09.2009 nebola registrovaná ako samostatne zárobkovo činná osoba. Žalobkyňa dala súdu do pozornosti aj vývoj právnej úpravy v oblasti sociálneho poistenia po 01.01.2011. Žalobkyňa poukázala na to, že žalovaná v napadnutých rozhodnutiach neuvážila systémové a aplikačné prepojenie ustanovenia § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31.12.2010 s ustanoveniami iných právnych predpisov, najmä s § 31 zákona č. 578/2004 Z. z. a nariadeniami vlády č. 742/2004 Z. z. a č. 296/2010 Z. z. o odbornej spôsobilosti na výkon zdravotníckeho povolania. Žalobkyňa je presvedčená, že samostatne zárobkovo činnou osobe uvedenej v § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení zaniká sociálne poistenie vždy dňom zániku takého oprávnenia a v danom prípade bolo žalobkyňi zrušené povolenie podľa § 11 a § 12 zákona č. 578/2004 Z. z. – teda povolenie ku konkrétnemu spôsobu poskytovania zdravotnej starostlivosti prevádzkovaním zdravotníckeho zariadenia – ambulancie ku dňu 30.09.2009. Poukázala na to, že zákon č. 578/2004 Z. z. neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo obsah a právnu formu vzťahu držiteľa licencie a poskytovateľa, u ktorého mal lekár uplatniť oprávnenie vyplývajúce z licencie – poskytovať samostatne zdravotnú starostlivosť, hoci je to súčasťou posudzovania materiálnej stránky oprávnenia na výkon činnosti podľa licencie L1A a zároveň aj obsahom materiálnych podmienok činnosti lekára u iného poskytovateľa. Podľa žalobkyne napadnuté rozhodnutia postrádajú akékoľvek zdôvodnenie o naplnení materiálnej stránky oprávnenia vykonávať samostatnú zdravotnícku prax u iného poskytovateľa alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení. Žalobkyňa dala do pozornosti súdu aj Metodické usmernenie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou č. 2/2008 zo dňa 01.05.2008, ktoré upravuje formu a náležitosti kódu lekára a náležitosti pečiatky lekára s cieľom dokumentovať, že posudzovanie postavenia, práv a povinností lekára s licenciou L1A je zložitejšia a komplexnejšia problematika, ktorá nenašla odraz v napadnutých rozhodnutiach. Žalobkyňa tiež poukázala na Dohodu o poskytovaní údajov žalovanej z registra Slovenskej lekárskej komory č. XXX-XX/XXXX E. (ďalej len „Dohoda“), z ktorej nevyplýva, na akom zákonnom základe bola uzavretá a namietala legitimitu a legalitu takejto zmluvy. V tejto súvislosti tiež žalobkyňa namietala, že žalovaná neuviedla vo veci žalobkyne obsah informácie, na základe ktorej dospela k záverom o nesprávnom odhlásení k 30.09.2009. Posúdenie na základe takto získaných a vyhodnotených údajov pokladá žalobkyňa za nezákonné a rozporné s čl. 35 ods. 1 Ústavy SR. Podľa § 78a ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. (novela realizovaná zákonom č. 153/2013 Z. z.) Slovenská lekárska komora môže poskytovať údaje iba Národnému centru zdravotníckych informácií a Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, nie však žalovanej v rozsahu a s obsahom podľa čl. II Dohody. Žalobkyňa v závere vyjadrenia uviedla, že k 01.01.2015 disponovala licenciami L1A, L1B aj L1C, žalovaná však nevysvetlila, na akom základe boli vyžadované podklady o licencií L1A použité aj pre účely spätného posudzovania tejto licencie so záverom, že sa žalobkyňa nesprávne odhlásila z povinného sociálneho poistenia v septembri 2009. Žalobkyňa bola napadnutými rozhodnutiami ukrátená stratou právnej istoty, ako aj tým, že žalovaná spätne vyhľadávala skutočnosti, ktoré pre posudzovanie zániku povinného poistenia už neboli relevantné.

35. Spornou otázkou medzi účastníkmi konania bola skutočnosť, či žalobkyňa, ako samostatne zárobkovo činnou osobe, zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 30.09.2009 alebo trvalo aj ďalej po 30.09.2009, pričom kľúčovou bolo vyriešenie otázky, (i) aký je charakter tzv. licencie L1A vo vzťahu k vzniku alebo trvaniu povinného sociálneho poistenia samostatne zárobkovo činnou osoby (aj vo vzťahu k súbežnému poskytovaniu zdravotnej starostlivosti na základe licencie L1B) a (ii) posúdenie splnenia podmienky zákonom stanovenej výšky príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti žalobkyne podľa osobitného právneho predpisu v rozhodnom čase. Žalobkyňa tiež namietala porušenie jej procesných práv v konaní pred orgánom verejnej správy, nedostatočné zistenie skutkového stavu správnym orgánom, nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí a spochybnila aj zákonnosť získania podkladov zo strany žalovanej, ktoré boli rozhodujúce pre záver uvedený vo výroku napadnutých rozhodnutí. Namietala tiež, či zmena zákona o sociálnom poistení, spočívajúca v zrušení ohlasovacej povinnosti poistenca a v jej nahradení oznamovacou povinnosťou poisťovne s účinnosťou od 01.01.2015 oprávňovala žalovanú k využitiu § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zákona o sociálnom poistení na posúdenie odhlásky žalobkyne podanej k 30.09.2009 ako sporného prípadu.

36. Vzhľadom na viazanosť správneho súdu právnym názorom kasačného súdu vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí kasačného súdu, s poukázaním na ustálenú rozhodovaciu prax v právnych otázkach, ktoré sú v tejto veci sporné, správny súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť z nasledujúcich dôvodov.

37. Žalobkyňa v správnej žalobe a v priebehu celého administratívneho a súdneho konania spochybňuje, že skutočnosť, že bola v rozhodnom čase držiteľkou licencie L1A bez toho, aby ju aktívne využívala, teda vykonávala na jej základe samostatnú zdravotnícku prax, jej zakladá status samostatne zárobkovo činnnej osoby a v nadväznosti na to jej za splnenia ďalších zákonných podmienok vzniká resp. trvá povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie ako samostatne zárobkovo činnnej osobe.

38. Žalobkyňa konkrétne namietala, že k 30.09.2009 ukončila samostatne zárobkovú činnosť a od 01.10.2009 vykonávala lekársku prax iba ako zamestnanec spoločnosti Imunoalergológia LBM, s.r.o. Túto skutočnosť žalovanej oznámila prostredníctvom podania Registračného listu fyzickej osoby – odhlášky s dátumom zániku poistenia 30.09.2009. Žalobkyňa nerozporovala, že bola v tom čase držiteľkou platnej licencie L1A.

39. Otázky, ktoré sú v tejto veci sporné vo vzťahu k charakteru licencie L1A, boli vyriešené rozsudkom Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR, sp. z. 1Vs/3/2019 zo dňa 24.11.2020, z ktorého správny súd cituje: „Veľký senát sa stotožňuje s názorom, že licencia L1A oprávňuje lekára vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste, a že lekár - držiteľ licencie L1A, je oprávnený bez ďalšieho povolenia alebo súhlasu akéhokoľvek orgánu poskytovať zdravotnú starostlivosť. Iba na jeho vôli je ponechané či uvedenú licenciu bude aj využívať, a teda, či bude uzatvárať dohody/zmluvy o výkone zdravotnej starostlivosti s inými prevádzkovateľmi zdravotníckych zariadení a vybrať si, v ktorom zdravotníckom zariadení, resp. inom mieste (napr. v byte chorého, v inom prirodzenom sociálnom prostredí osoby, ktorá vyžaduje poskytovanie zdravotnej starostlivosti) bude zdravotnú starostlivosť poskytovať. V prípade poskytovania zdravotnej starostlivosti na základe licencie L1A ide o tzv. „návštevnú službu“. Samotná skutočnosť, že prevádzkovateľ zdravotníckeho zariadenia, s ktorým lekár - držiteľ licencie L1A, uzatvára dohodu/zmluvu, je povinný spĺňať podmienky ustanovené zákonom, medzi ktoré patrí aj vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia s oprávnením na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe lekára - držiteľa licencie L1A, nijako nesúvisí. Povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia sa viaže výlučne na osobu prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Zánikom povolenia neprestane lekár, ktorý je držiteľom licencie L1A, spĺňať podmienky pre vydanie tohto druhu licencie. Splnenie predpokladov pre vydanie licencie L1A lekárom nie je naviazané na vydanie povolenia prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Skutočnosť, že lekár držiteľ licencie L1A uzatvára súkromné zmluvy/dohody s prevádzkovateľom zariadenia, ktorý má vydané povolenie, nemožno chápať ako podmienku oprávnenia na výkon zdravotníckej praxe. Podmienky na výkon samostatnej zdravotníckej praxe musí lekár splniť na to, aby mu licencia L1A bola vydaná (pred vydaním licencie L1A). Zmluvu/dohodu s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia uzatvára následne, po tom, čo spĺňa podmienky na výkon zdravotníckej praxe, teda po vydaní licencie L1A.“

40. Ako vyplýva z vyššie citovaného rozsudku Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR, licenciu L1A ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti v zmysle § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení, na základe ktorého je lekár – jej držiteľ považovaný za samostatne zárobkovo činnnú osobu.

41. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na staršie rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Vs 1/2019 a závery v ňom uvedené, správny súd uvádza, že žalobkyňa nedostatočne zohľadňuje znenie § 466 ods. 3 SSP. Podľa tohto ustanovenia je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senáty záväzný, no možno sa od neho odchyliť len tým, že sa vec znova postúpi na prejednanie veľkému senátu. Takéto nové rozhodnutie veľkého senátu sa potom znova stáva záväzným pre všetky senáty. To logicky predpokladá, že vydaním nového rozhodnutia veľkého senátu zanikajú účinky záväznosti právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí veľkého senátu v tom rozsahu, v akom sa právny názor vyjadrený v neskoršom rozhodnutí odchyľuje od skoršieho rozhodnutia veľkého senátu. Zákon takúto situáciu vyslovene predpokladá a možno z neho logicky vyvodíť jej riešenie, že záväzným zostáva len právny názor vyslovený neskôr (napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 7Ssk/65/2023 zo dňa 30.04.2024).

42. Ku súbežnej držbe licencie L1A a licencie L1B sa Veľký senát Najvyššieho súdu SR vyjadril v bode 58. odôvodnenie rozhodnutia, sp. zn. 1Vs/3/2019 nasledujúco, „Je iba na vôli lekára či popri žiadosti o vydanie licencie L1B, požiadala aj o vydanie licencie L1A, a či sa rozhodne využiť obe licencie a poskytovať zdravotnú starostlivosť základe oboch licencií. Držba licencie L1B ani vstup jej držiteľa do

pracovného pomeru s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia však nemá žiaden vplyv na právo držiteľa licencie L1A naďalej vykonávať samostatnú zdravotnícku prax.“

43. Veľký senát Najvyššieho súdu SR vo vyššie uvedenom rozhodnutí k otázke zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia z titulu oprávnenia na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c/ zákona o sociálnom poistení v znení platnom do 31. decembra 2010, citujúc § 14 ods. 1 písm. b/, § 21 ods. 1, 3, § 227 ods. 2, písm. a/, § 228 ods. 1, 2, 3, 7, § 233 ods. 6 zákona o sociálnom poistení, ďalej konštatoval: „Status samostatne zárobkovo činnnej osoby (ďalej aj „SZČO“) na základe licencie L1A nie je bez ďalšieho dôvodom vzniku, resp. trvania povinného poistenia SZČO, je však predpokladom vzniku, alebo trvania takého poistenia.“. V tejto súvislosti považoval Veľký senát za potrebné zdôrazniť, že ten istý lekár môže byť povinne poistený ako samostatne zárobkovo činná osoba podľa § 5 písm. c/ zákona o sociálnom poistení, či už na základe licencie L1A alebo/aj ako fyzická osoba - držiteľ licencie L1B na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia; súčasne môže byť povinne poistený aj ako zamestnanec, prípadne aj ako iná samostatne zárobkovo činná osoba uvedená v § 5 písm. a/, b/, d/ až f/ zákona o sociálnom poistení.

44. Osobitný spôsob vzniku, resp. zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby upravuje ustanovenie § 21 ods. 2 až 4 zákon o sociálnom poistení. Trvanie a zánik poistenia lekára, ktorý je držiteľom licencie L1A, odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinný mať oprávnenie podľa osobitného predpisu (licenciu L1B), osobitne upravuje ustanovenie § 21 ods. 4 písm. b/ zákona o sociálnom poistení. Podľa § 21 ods. 4 písm. b/ zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z., povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. b/ a c/ dňom zániku týchto oprávnení, a samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. c/ odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak od tohto dňa podľa svojho vyhlásenia nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c/.

45. Držiteľovi licencie L1A v zmysle citovaného ustanovenia povinné poistenie teda môže zaniknúť z troch dôvodov. Prvým dôvodom je príjem v rozhodnom období nižší ako predpokladá ustanovenie § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Druhým dôvodom je zánik licencie L1A, kedy povinné poistenie zanikne dňom zániku tejto licencie. Na zánik povinného poistenia držiteľa licencie L1A z tretieho dôvodu, teda z dôvodu vzniku pracovného pomeru sa vzťahuje ustanovenie § 21 ods. 4 písm. b/, časť vety za spojovníkom „a“. To znamená, že z dôvodu vzniku pracovného pomeru u poskytovateľa zdravotníckeho zariadenia, v ktorom lekár musí mať licenciu L1B, môže povinné poistenie lekára ako samostatne zárobkovo činnnej osoby z titulu držby licencie L1A zaniknúť iba vtedy, ak držiteľ licencie L1A splní svoju povinnosť podľa § 227 ods. 2 písm. a/ a § 228 ods. 3 a 7 v spojení s § 21 ods. 4 písm. b/ zákona o sociálnom poistení a pobočke Sociálnej poisťovne predloží vyhlásenie, že odo dňa vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c/, teda že od uvedeného dňa nevykonáva činnosť na základe licencie L1A (t. j. samostatnú zdravotnícku prax).

46. Na základe vyššie uvedených skutočností k námietke, že žalobkyňa nemala žiadne príjmy z výkonu povolania lekára na základe licencie L1A správny súd uvádza, že Sociálna poisťovňa neposudzuje príjem takého lekára výlučne vo vzťahu k licenci L1A. Ak taký lekár v daňovom priznaní priznal príjmy považované za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti (v zmysle § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov), ide vždy o príjem samostatne zárobkovo činnnej osoby a nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej statusu podľa § 5 písm. c) alebo aj podľa iných písmen uvedených v § 5 zákona o sociálnom poistení. V nadväznosti na to správny súd uvádza, že v prejednávanej veci žalovaná rozhodla v súlade so zákonom o sociálnom poistení, keď dospela k záveru, že žalobkyňa ako samostatne zárobkovo činnnej osobe zaniklo povinné sociálne poistenie ku dňu 30.06.2011, pretože v roku 2010 nedosiahla zákonom ustanovenú hranicu príjmu. Žalobkyňa nepreukázala k 30.09.2009 resp. ku dátumu, ktorý predchádzal dňu 30.06.2011, zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia ako samostatne zárobkovo činnnej osoby zánikom licencie L1A ani preukázaním uzavretia pracovného pomeru odo dňa vzniku pracovného pomeru s poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, v ktorom na výkon činnosti je povinný mať oprávnenie podľa osobitného predpisu a zároveň predložením vyhlásenia pobočke Sociálnej poisťovne, že od vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení. K zániku povinného sociálneho poistenia v prípade žalobkyne došlo tým, že jej príjem zo samostatnej zárobkovej činnosti bol v rozhodnom období (v roku 2010) nižší ako predpokladá ustanovenie § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Rozhodujúcim pre posúdenie otázky vzniku povinného poistenia žalobkyne bolo, že v príslušnom období dosiahla príjmy z podnikania a inej samostatnej zárobkovej činnosti

v kvalifikovanej výške a mala oprávnenie na prevádzkovanie činnosti podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení - licencia L1A bola aj v tomto období stále aktívna, preto správne orgány oboch stupňov správne a v súlade so zákonom o sociálnom poistení rozhodli o nezániku povinného poistenia žalobkyne k 30.09.2009.

47. Pre úplnosť správny súd uvádza, že povinné nemocenské a dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe vzniká podľa § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení od 1. júla kalendárneho roka nasledujúceho po roku, v ktorom dosiahla príjem vyšší ako 12-násobok stanoveného vymeriavacieho základu (resp. od 1. októbra, ak mala predĺženú lehotu na podanie daňového priznania). Z tohto vyplýva, že ak takáto osoba podmienky povinného poistenia splní v konkrétnom kalendárnom roku, jej povinného poistenie vznikne najskôr od 1. júla nasledujúceho roka. U samostatne zárobkovo činnnej osoby je tak vznik povinného poistenia posunutý v zásade až o 18 (prípadne až 21 mesiacov) oproti okamihu, kedy takáto osoba začne dosahovať príjmy. V dôsledku toho je posunutý aj odvodový zaťaženie takýchto príjmov do nasledujúceho kalendárneho roka, ako aj kalendárneho roka potom. Inak povedané, samostatne zárobkovo činnná osoba neplatí poistné priebežne, v čase, kedy príslušné príjmy dosahuje, ale začína ich platiť až neskôr. V celkom prvom roku jej podnikania to znamená, že z týchto príjmov v danom čase neplatí poistné na povinné poistenie. Potom je ale systémovo konformné, že poistné zaniká až 30. júna po kalendárnom roku, v ktorom už jej príjmy nedosiahli určenú hranicu (§ 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení), a teda jej povinnosť platiť poistné „dobieha“ aj niekoľko mesiacov potom, čo už tieto príjmy nedosahuje (porov. aj uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 183/2023) (napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 7Ssk/67/2023 alebo sp. zn. 6Ssk/66/2023 zo dňa 28.05.2024).

48. Skutočnosť, že žalobkyňa ako držiteľka licencie L1A uvedenú licenciu nevyužívala, neznamená reálnu nemožnosť jej využívania ani nevedie k takému následku, že by dňom, od ktorého nedochádza k faktickému nevyužívaniu licencie L1A, zaniklo povinné nemocenské a povinné dôchodkové poistenie. Ak by sa totiž uplatnil výklad uvedený žalobkyňou, vo svojich dôsledkoch by mohol viesť až k absurdnému záveru, že v akomkoľvek dni alebo čase, keď nie je oprávnenie na výkon samostatnej zárobkovej činnosti reálne fakticky využívané (v tomto prípade by nebola na základe licencie L1A skutočne vykonávaná činnosť, na ktorú je držiteľ licencie na jej základe oprávnený), netrvá povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie. Rozhodnutie samosprávneho kraja, ktorým bolo žalobkyňi zrušené povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia samo o sebe nepredstavuje hmotnoprávny dôvod zániku povinného nemocenského poistenia a dôchodkového poistenia.

49. K otázke žalobkyne, či môže byť formálna a materiálna stránka oprávnenia naplnená samotnou držbou licencie L1A bez toho, aby žalobkyňa činnosť spojenú s licenciou L1A vôbec vykonávala preto správny súd uvádza, že námietky žalobkyne, že zákon neupravuje právnu formu ani obsahové náležitosti vzťahu vykonávateľa samostatnej zdravotníckej praxe držiteľa licencie L1A s iným poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, nijako nespochybňujú jej oprávnenie na výkon takejto činnosti na základe držby licencie L1A. To, že žalobkyňa takéto zmluvy neuzavrela, znamená len toľko, že oprávnenie založené licenciou L1A nevyužívala. Na to, aby žalobkyňa nebola samostatne zárobkovo činnnou osobou podľa § 5 zákona o sociálnom poistení, by u nej musela existovať objektívna právna nemožnosť vykonávať takúto činnosť. Takúto objektívnu právnu možnosť však zakladá práve uvedená licencia. Preto pre postavenie samostatne zárobkovej činnosti nie je podstatné, či lekár uzavrel zmluvu s iným poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, so zdravotnou poisťovňou, či pacientom, pretože takúto zmluvu kedykoľvek môže uzavrieť. Ani sama žalobkyňa netvrdí, že by jej čokoľvek (okrem jej vlastného rozhodnutia) bránilo v uzavretí takýchto zmlúv a poskytovaní zdravotnej starostlivosti. To isté platí aj ohľadom kódu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti či pečiatky lekára, ktorých absencia nezakladá objektívnu právnu nemožnosť využívania licencie L1A, ale len faktickú (odstrániteľnú) prekážku poskytovania zdravotnej starostlivosti (napríklad ťažkosti pri zúčtovaní výkonov so zdravotnou poisťovňou a ich úhrade).

50. K námietke žalobkyne týkajúcej sa jej práva na slobodnú voľbu povolania, práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť správny súd uvádza, že je nutné vychádzať zo zákona o sociálnom poistení, ktorý obsahuje vlastnú definíciu samostatne zárobkovo činnnej osoby, podľa ktorej sa za samostatne zárobkovo činnnú osobu považuje práve osoba (lekár), ktorá je držiteľom oprávnenia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. V ustanovení § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase je vyjadrený princíp, že držiteľ licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe podľa § 10 zákona č. 578/2004 Z. z. získava touto licenciou oprávnenie na podnikanie (u uvedenom zákonom ustanovení je uvedené, že ide o osobu, ktorá „má“ oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu, nie „vykonáva činnosť“ na základe tohto oprávnenia). Z uvedených ustanovení teda nemožno vyvodit', že by sa licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe stávala

oprávnením na výkon samostatnej zárobkovej činnosti až od okamihu, kedy jej držiteľ na jej základe skutočne vykonáva činnosť.

51. Postup a rozhodnutia žalovanej žiadnym spôsobom nezasahujú do práva žalobkyne podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR. Z administratívneho spisu nevyplýva, že by žalobkyňa bola akýmkoľvek spôsobom obmedzená v nakladaní s držbou licencie L1A a pokiaľ sa rozhodla si ju ponechať aj po zrušení povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia ku dňu 30.09.2009, išlo o jej slobodné rozhodnutie vo vzťahu k realizácii práva na podnikanie a uskutočňovanie inej zárobkovej činnosti s tým, že si musela byť vedomá aj zákonných povinností, ktoré s držbou licencie L1A súvisia. Pokiaľ teda žalobkyňa nemala záujem na základe licencie L1A vykonávať činnosti, na výkon ktorých ju táto licencia oprávňovala, nič jej nebránilo podniknúť kroky, ktoré by viedli k zániku tejto licencie a tým aj k zániku povinného sociálneho poistenia skôr, než došlo k jeho zániku na základe nedosiahnutia kvalifikovanej výšky príjmu v rozhodnom období (§ 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení).

52. Odhláška z povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia ku dňu 30.09.2009 podaná žalobkyňou bola len evidenčným úkonom poistenca, ktorým oznamovala žalovanej skutočnosti, kvôli ktorým jej – podľa jej názoru – malo zaniknúť povinné poistenie. Žalovaná mohla údaje v odhláške bez ďalšieho akceptovať, táto akceptácia však nemala povahu právoplatného rozhodnutia o zániku sociálneho poistenia. Ak žalovaná považovala údaje v odhláške alebo jej účinky za sporné, mohla v nedávkovom konaní podľa § 172 ods. 5 zákona o sociálnom poistení rozhodnúť o zániku povinného poistenia inak, než bolo uvedené v odhláške. Rozhodovanie o tejto otázke je vyhradené nedávkovému konaniu podľa § 172 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, pričom zákon ukladá žalovanej rozhodnúť len v prípadoch, ktoré sú sporné, čo bol aj prípad žalobkyne.

53. Žalobkyňa namieta aj skutočnosť, že napadnuté rozhodnutia boli vydané po takmer siedmich rokoch od podania odhlášky k povinného sociálneho poistenia. Zo žiadneho ustanovenia zákona o sociálnom poistení nevyplýva, že by žalovaná mohla vydať rozhodnutie podľa ustanovenia § 172 ods. 5 len do určitého času po podaní prihlášky alebo odhlášky. Správny súd dodáva, že žalobkyňa pri podaní odhlášky ku dňu 30.09.2009 nesplnila svoju povinnosť vyplývajúcu jej z § 227 ods. 2 písm. a) zákona o sociálnom poistení preukázať skutočnosti rozhodujúce pre vznik, trvanie, prerušenie a pre zánik sociálneho poistenia. Žalovaná sa o držbe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe nedozvedela od žalobkyne, ale až z údajov poskytnutých Slovenskou lekárskou komorou na základe ustanovenia § 233 ods. 9 zákona o sociálnom poistení, ktorého znenie sa v čase medzi podaním odhlášky z povinného sociálneho poistenia žalobkyňou a vydaním napadnutých rozhodnutí zásadne nezmenilo. Následne po preskúmaní skutkového stavu, pobočka žalovanej rozhodla o sociálnom poistení žalobkyne ako o spornom prípade. Argumentácia žalobkyne spochybňujúca právny základ poskytovania informácií o vydaných (a zrušených) povoleniach na výkon činnosti podľa § 5 zákona o sociálnych službách preto nie je relevantná a bolo v prvom rade povinnosťou žalobkyne preukázať žalovanej skutočnosti rozhodujúce pre zánik sociálneho poistenia. Uvedený záver nie je spôsobilá spochybniť argumentácia žalobkyne poukazujúca na (údajné) metodické usmernenie či pokyn nadriadených na začatie konania správneho orgánu prvého stupňa v spornom prípade či zmeny zákona o sociálnom poistení účinné k 01.01.2015. Na uvedené závery nemá vplyv ani žalobkyňou uvedená skutočnosť, že jej bol v roku 2014 žalovanou priznaný starobný dôchodok, pretože jeho priznanie neznamena, že v čase po jeho priznaní nemohli vyjsť najavo skutočnosti, ktoré mali vplyv na jej povinnosti v čase pred priznaním dôchodkových nárokov.

54. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne o nepreskúmateľnosti prvostupňových rozhodnutí a napadnutých rozhodnutí, poukazujúc aj na viazanosť súdu názorom vysloveným kasačným súdom v zrušujúcom rozhodnutí, správny súd uvádza, že prvostupňové rozhodnutia I a II sú síce stručné, avšak v spojení s napadnutými rozhodnutiami I a II možno konštatovať, že žalobkyňi boli ozrejmene dôvody, na základe ktorých jej povinné poistenie ako samostatne zárobkovo činnnej osobe nezaniklo dňa 30.09.2009 (držba licencie a existencia relevantného príjmu v rozhodnom období), ale zaniklo dňa 30.06.2011 (z dôvodu absencie dosiahnutia relevantnej výšky príjmu v rozhodnom období). Napriek tomu, že žalobkyňa podala odhlášku z povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia ako samostatne zárobkovo činná osoba ku dňu 30.09.2009, aj naďalej bola držiteľkou aktívnej licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolani lekáro, o čom správny orgán prvého stupňa v čase podania odhlášky nemal vedomosť, a preto vo veci žalobkyne následne, keď sa o tejto skutočnosti dozvedel iným spôsobom, rozhodoval ako o spornom prípade.

55. Žalobkyňa uviedla aj procesnú námietku, že s ňou prvostupňový správny orgán pred vydaním prvostupňových rozhodnutí I a II nekonal, nebola informovaná o začatí akéhokoľvek konania, týkajúceho sa spochybnenia zániku poisteného vzťahu ako samostatne zárobkovo činná osoba k 30.09.2009 a vydaniu rozhodnutia nepredchádzala možnosť oboznámiť sa s podkladmi na základe ktorých bolo

rozhodnuté o tom, že poisťný vzťah nezanikol k 30.09.2009. Žalobkyňa tvrdila, že nemala možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré žalovanú viedli k vydaniu napadnutých rozhodnutí ani v odvolacom konaní. Správny súd konštatuje, že konanie, ktoré sa začalo na podnet organizačnej zložky Sociálnej poisťovne, ako tomu bolo aj v predmetnom prípade, je podľa § 185 ods. 4 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase začaté odo dňa, keď príslušná organizačná zložka Sociálnej poisťovne urobila voči účastníkovi konania prvý úkon. Zákon o sociálnom poistení však nekonkretizuje, o aký úkon má ísť, a preto je za prvý úkon možné považovať aj doručenie prvostupňového rozhodnutia. Žalobkyňa mala možnosť v odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam uplatniť svoje námietky, čo v danej veci aj využila a žalovaná sa s jej námietkami v napadnutých rozhodnutiach I a II riadne vysporiadala. Nedošlo teda k porušeniu zákonných práv (vrátane procesných práv) žalobkyne. Žalovaná svojím postupom v prvostupňovom a odvolacom konaní zároveň dala žalobkyni primeranú možnosť, aby uplatňovala svoje právo vyjadriť sa k skutkovému stavu prvostupňových rozhodnutí I a II a navrhovať vykonanie dôkazov na preukázanie jej tvrdení. Správny súd zároveň poukazuje na to, že je všeobecne známou skutočnosťou, vzhľadom na rozhodovaciu činnosť, že prvostupňové a odvolacie konanie Sociálnej poisťovne, i rozhodnutia v rámci nich vydané, tvoria jeden celok. Umožňuje to § 218 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni. Rozhodnutie žalovanej teda môže byť v rámci takéhoto doplnenia i podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené, pričom takéto odôvodnenie vytvára spolu s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia jeden argumentačný celok (por. aj rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 9Sžsk/117/2018 zo dňa 27. apríla 2022). V predmetnej veci boli stručné argumenty správneho orgánu prvého stupňa podrobne rozvedené a vysvetlené napadnutými rozhodnutiami žalovanej a spolu tieto rozhodnutia tvoria dostatočný podklad na konštatovanie ich presvedčivosti, argumentačnej dostatočnosti a zákonnosti. Skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutia neboli vydané v jeden deň, nemá samo o sebe vplyv na ich zákonnosť. Žalobkyňa neuviedla žiadne argumenty, ktoré by v tejto súvislosti spochybnili správnosť a zákonnosť prvostupňových a napadnutých rozhodnutí.

56. Správny súd konštatuje, že z administratívneho spisu vyplýva, že nebol preukázaný žiaden dôvod, aby povinné poistenie žalobkyne zaniklo ku dňu 30.09.2009, naopak vyplýva z neho, že žalobkyňa spĺňala zákonné podmienky pre jeho trvanie (status samostatne zárobkovo činnnej osoby a existencia relevantného príjmu v rozhodnom období) aj po tomto dátume, a to až do 30.06.2011. Žalovaná tak v oboch stupňoch rozhodla v súlade so zákonom o sociálnom poistení keď ustálila, že žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnnej osobe nezaniklo povinné poistenie dňa 30.09.2009, ale zaniklo až 30.06.2011.

57. Správny súd preto dospel k záveru, že rozhodnutia vydané žalovanou a prvostupňovým správnym orgánom boli riadne odôvodnené, žalobkyňa ako účastníčka správneho konania dostala odpoveď na všetky zásadné otázky, pričom napadnuté rozhodnutia I a II ani prvostupňové rozhodnutia I a II nemožno hodnotiť ako arbitrárne či nepreskúmateľné, a preto nezákonné. Skutočnosť, že so závermi rozhodnutí správnych orgánov žalobkyňa nesúhlasí, nie je dôvodom na vyslovenie ich nezákonnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vyhodnotil správny súd žalobné námietky žalobkyne ako nedôvodné.

58. Preskúmaním veci správny súd dospel k záveru, že žiadna zo žalobných námietok nie je dôvodná, pričom ani sám nezistil dôvody nezákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí I a II, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP v spojení s § 199 ods. 3 SSP zamietol.

59. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 175 ods. 1 v spojení s § 167, § 168 a 467 ods. 3 SSP. Žalobkyňa v konaní nemala úspech, a preto jej nárok na náhradu trov konania pred správnym súdom ani pred kasačným súdom správny súd nepriznal. Vo vzťahu k žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, správny súd nezistil osobitné dôvody, pre ktoré by bolo spravodlivé požadovať od žalobkyne, aby nahradila žalovanej dôvodne vynaložené trovy konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto rozhodnutia a podáva sa na Správnom súde v Bratislave v počte vyhotovení, zodpovedajúcom počtu účastníkov konania (§ 443 ods. 1 SSP).

Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je zachovaná, ak počas nej bola kasačná sťažnosť podaná na kasačnom súde (§ 444 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania (ktorému správne mu súdu je určená, kto ju robí, ktorej veci sa týka a čo ňou sleduje, podpis) uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods.1 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, a) ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, b) ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, c) ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).